

ДАНО НЕ СЕ СЛУЧИ

Ако ви се случи да плачете,
не ме гледайте,
сама съм изплашена,
да ви утеша не мога.

Ако ви се случи да бягате,
не ме питайте,
не знам безопасен път
и оставете ме, моля.

Ако ви се случи да пагнете,
не се сържете,
имам много работа,
да се наведа нямам време.

Ако ви се случи да викнете,
и то срещу мен,
да не би да очаквате
да ви простя и забравя?

Ако ви се случи да питате
обичам ли ви,
ще гледам продължително
лицето и усмивката ви.

Ще си кажа, дано не се случи
да ви оставям
на пътя или плачещи,
а вие да продължавате
да ме ОБИЧАТЕ!

Ноември 2008 г.

МАРИНА
МИХАЙЛОВА

НЕВЯРНАТА ДУША

В безумната зора на моя сън-живот
душата ми, извита въпросителна,
приемаше в дома си ветровете.
В кафявите очи на моя ангел чист
нагничаше тъгата, вечно скрита.
Той знаеше, че тънката душица,
насилвана от всеки вятър-гост, топи се.

Заглушени от църковните камбани,
недоловими бяха писъците ѝ.

И вятърът опиянен премазваше
тръстиката-душа, а тя копнееше
виновна да не е и да не е сама.

Ноември 2008 г.

>>Продължава от с. 5 С такива думи свети Иринея излага своето учение за спасението. Спасението е именно пресъздаването на самата човешка природа чрез възплъщението на Божия Син, благодарение на Когото тя получава нови сили, като става съпричастна на божествения живот. Наред с това свети Иринея изразява непреклонното си убеждение, че по никакъв друг път освен чрез възплъщението на Божия Син спасението не е можело да бъде извършено. "Ние по никакъв начин не бихме могли да получим нетление и безсмъртие, ако не бяхме съединени с нетление и безсмъртие. Но как бихме могли да се съединим с нетлението и безсмъртието, ако преди това то не стане това, което сме ние, за да бъде погълнато тленното от нетлението и смъртното от безсмъртието, така че да получим осиновение?"

ВЪПЛЪЩЕНИЕТО

Ако Бог не ни беше подарил спасение, ние не бихме го имали, и ако човек не беше се съединил с Бога, не би могъл да придобие нетление. Онези, които отричат възплъщението и твърдят, че Христос е бил само човек, роден от Йосиф, не позволяват на човека да се издигне към Бога. Следователно в основата на всяко устъвършенстване на човека е именно възплъщението на Бога на земята.

Така е вярвала и е изповядвала Църквата, така са учили изтъкнатите богослови. И е разбираемо каква опасност са виждали светите отци на Църквата за религиозно-нравствения живот на човечеството, когато се е появило арианството със своето твърдение, че Божият Син е не Бог, Единосъщен с Бог Отец, а само създание. Най-великите богослови от златния IV век са се възпротивили на учението на Арий именно за да защитят възплъщението на Божия Син. Това е било необходимо за религиозния идеал на Църквата, защото всички нейни членове винаги са живеели и живеят с упованието, че падналият Адам у тях ще бъде преобразен. Този религиозен идеал на Църквата и високото ѝ очакване се подкопават от арианското лъжеучение, което не смята Сина за единсъщен на Отец, т.е. не признава възплъщението на Бога на земята. За отците на Църквата арианите преди всичко са били хора, отрели се от великия и неизменен религиозен идеал на Църквата, за чието осъществяване непременно е нужно възплъщението на Бога на земята заради пресътворяването на човешката природа. Религиозният идеал на арианите и други еретици, които отричат божествената природа на Христос, винаги е изглеждал на светите отци на Църквата беден и жалък в сравнение с техния истински идеал.

"Истински беден и по разбиране, и по надежда, и по дела е този, който е признал Христос за обикновен човек и с такава нищета на вярата е придобил надежда в Него" - казва свети Епифаний Кипърски за евионитите¹. "Който изповядва нашия Господ Иисус Христос, Божия Син, е съпричастен на блаженството, а който отрича Божия Син,

¹Евионити - еретици, които отричат боговъплъщението, като не признават божествената природа на Иисус Христос, а го смятат за обикновен човек, макар и високо надарен, или за един от пророците. Б. пр.

е беден и жалък" - пише свети Кирил Йерусалимски. "Както не творението е създало творенията, така творенията никога не могат да бъдат спасени от творението" - продължава Епифаний. "Ако Синът беше творение, човекът все още би останал смъртен, без да се съедини с Бога, защото творението няма как да съедини творенията с Бога, тъй като за него самото е нужен Съвързачият. И една част от творението не би могла да служи като спасение за цялото творение, защото самата тя има нужда от спасение" (Атанасий Велики. Второ слово против арианите.). "Какво значение може да има творението за нашето спасение? Какво ще направи творението за творенията? Каква е ползата на творенията от творението?" - пита Епифаний.

Такова учение за същността на нашето спасение виждаме у всички най-бележити отци на Църквата, които са водили догматична борба с арианството. Те разкриват подробно онези мисли, които вече видяхме у свети Иринея Лионски през II век. Всички те, когато говорят за спасението, преди всичко сочат възплъщението като средство и основа за него.

Смятаме, че стана ясно какво учи църковната древност за възплъщението на Божия Син. Именно в това възплъщението тя вижда същността на Христовото дело и на нашето спасение. Съвременното религиозно съзнание не придава, както показахме, никакво значение на възплъщението. Но това се отнася за религиозното нецърковно съзнание. Дори и школското богословие да принижавя значението на божественото възплъщението, Църквата и досега учи за възплъщението така, както славните древни богослови. Спасението е извършено чрез възплъщението, а не чрез учение, както е склонно да мисли напълно рационалистичното религиозно съзнание на нашето време.

Празникът Рождество Христово не е възпоминание за раждането на великия учител на земята в идиличната обстановка на препълнения хан. Не, това е най-великото тържество в чест на големата тайна на благочестието:

Бог се яви в плът.

МАРИОН ПРОШКИ